

31-03-18

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্: শান্তি

বাপদাদা

মধুবন

“ মৰমৰ সন্তানসকল- জ্ঞান আৰু যোগবলৰ দ্বাৰা পুৰণি পাপৰ পুঁঠিখন সমাপ্ত কৰি নতুন পুণ্যৰ পুঁঠিখন জমা কৰিব লাগে, যোগবলৰ যোগেদি চিৰ সম্পত্তিৰান ,স্বাস্থ্যৰান হ’ব লাগিব।”

প্ৰশ্ন:-সংগম যুগৰ বিশেষতা কি, যি সমস্ত কল্পতে হ’ব নোৱাৰে?

উত্তৰ:- সংগমযুগত 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সুন্দৰ মঙ্গল মিলন হয়। এই সময় হল পিতাৰ লগত সন্তানৰ মিলন আৰু বৰ্ষা লোৱাৰ সময়। বাবায়ৈ সকলো আত্মাৰ বাবে এই সময়তে জ্ঞান দিয়ে,সকলোৰে মুক্তিদাতা হয়। সংগম যুগতে দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ পুলি লগোৱা হয়,যিয়ে বেলেগ ধৰ্মলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈ গৈছে তেওঁলোক ওলায় আহে। সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ পুৰণি হিচাপ সমাপ্ত কৰি পুনৰ উভতি যায়। এনেকোৱা বিশেষতা আৰু আন কোনো যুগত নাই।

ওম্: শান্তি। পৰমপিতা শিৱ বাবাৰ নাম নিশ্চয় লব লাগে। পৰমাত্মা অথবা ভগৱান,গ’ড বুলি বহুতে কয়। কিন্তু পিতাৰ নাম থকাৰ দৰকাৰ। পিতাৰ নাম হৈছে শিৱ। নিৰকাৰ হয় নহয় জানো। আত্মাও বাস্তৱতে নিৰাকাৰ হয়। ইয়ালৈ আহি সাকাৰ হয়। কোৱা হয় পৰমপিতা পৰমাত্মাতাৰ পৰা সন্তান সকলক অথবা গুৰুক পঠিওৱা দিয়ে পাৰ্ট বজাবলৈ। এতিয়া গ’ড ফাডাৰ বুলি যেতিয়া কোৱা হয় তেতিয়া মনুষ্যৰ বুদ্ধিত লৌকিক পিতা নাহে। তেওঁ কেৱল নিজৰ সন্তানৰ পিতাহে হয়। কিন্তু পৰমপিতা বুলি কোৱাৰ লগে লগে বুদ্ধি ওপৰলৈ গুছি যায়। আত্মাইহে যাদ(স্মৰণ) কৰে। দেহৰ পিতাকও আত্মাইহে স্মৰণ কৰে,যিয়ে শৰীৰ (দেহ) প্ৰদান কৰে। তাৰ পিছত যি আত্মাৰ আচল পিতা হয় তেওঁকো যাদ(স্মৰণ) কৰিব নহয় জানো।কিন্তু তেওঁ কোন হয়,কোনেনো তেওঁক পিতা বুলি কয়? কিয় তেওঁৰ পৰা দয়া বিচাৰে? তেওঁ সকলোৰে পিতা হয়-এয়াটো সকলোৱে জানে। কিন্তু যদি সকলো পিতায়ে পিতা হয়,তেতিয়া এই আহৱান সিদ্ধ নহয়। কোৱা হয় পৰমাত্মায়ে সকলো প্ৰদান কৰে। এই সন্তানো পৰমাত্মায়ে দিছে। তেতিয়া ভগৱানক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব। আহৱান কৰে যে আহি আমাক পবিত্ৰ বনোৱা,মুক্ত কৰা,এই দুখৰ পৰা। তেতিয়া নিশ্চয় ক’বৰাত লৈ যাব। সকলোকে মুক্ত কৰি শান্তিধাম বা সুখধামলৈ লৈ যায়। কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগম যুগত আহে। এনেকোৱা নহয় যে মাজতে আহে। সকলোকে লৈ যাবলৈ তেতিয়াহে আহিব যেতিয়া নাটকখন সম্পূৰ্ণ হ’ব। বাবায়ৈ কয় যে মই এবাৰহে আহোঁ। মই বাৰে বাৰে আহিবলগীয়া নহয়। মই এবাৰহে আহোঁ,যেতিয়া সকলো তমোঃপ্ৰধান হৈ যায় কাৰণ ৮৪ জন্ম নিশ্চয় সম্পূৰ্ণ কৰে। যদি আগততেই আহোঁ তেতিয়া ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ নহব। চক্ৰ সম্পূৰ্ণ সমাপ্ত হ’ব লাগিব নহয় জানো। যেতিয়া আহিব লাগে তেতিয়া প্ৰথমে সন্তান সকলৰ পিতা হওঁ, তাৰপিছত শিক্ষক, তাৰপিছত সৎগুৰু হওঁ। পিতায়ে জন্ম দিয়ে,শিক্ষকে শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থ শিক্ষা দিয়ে আৰু গুৰুৱে সৎগতি দিয়ে। গুৰু ইয়াতেই হয়, সত্যযুগত কোনো গুৰু নাই। তাত পিতা আৰু শিক্ষক থাকে। এনেকুৱা হয় যে পিতাই শিক্ষক হয় পঢ়ায়। পিতা বেলেগ শিক্ষক বেলেগ হয়। ইয়াত এওঁ পিতা,শিক্ষক, গুৰু এজনেই হয়। তোমালোক সন্তানবোৰক তুলি লৈছে। তোমালোক মুখ বংশাৱলী হয়, তাৰ পিছত লাগে শিক্ষা। তেন্তে সম্পূৰ্ণ সৃষ্টি চক্ৰৰ আদি মধ্য অন্তৰ বহস্যক বুজায়। ড্ৰামাত মুখ্য নিৰ্দেশক,মুখ্য নায়ক কোন কোন হয়। সম্পূৰ্ণ বিশ্বৰ চক্ৰৰ জ্ঞান কয়। মূলবতন,সূক্ষবতন,স্থূলবতনৰ সম্পূৰ্ণ বাতৰি দিয়ে। এই সম্পূৰ্ণ চক্ৰ কেনেকৈ চলে, প্ৰথমে প্ৰথমে নতুন পৃথিৱীলৈ কোন কোন আহে।

প্ৰথমেতো সন্তানে এইবোৰ জানিব লাগে যে তেওঁ আমাৰ বেহদৰ পিতা হয়। এই ব্ৰহ্মাও কয় যে এওঁ আমাৰ পিতা শিৱ হয়। ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শিৱ। শিৱবাবাও কয় এওঁ ব্ৰহ্মা মোৰ সন্তান হয়। মই ইয়াত প্ৰবেশ কৰিব লাগে, সেইবাবে মই এওঁক তুলি লৈছো। প্ৰথমে এওঁৰ নাম আঁচলতে লেখৰাজ আছিল, তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা নাম ৰাখিছো। মই এওঁক নিজৰ কৰিছো। মনুষ্যই বাবা বাবা বুলি কয় কিন্তু একোকে নাজানি। শিৱৰ চিত্ৰৰ আগত যায় কিন্তু হৃদয়ৰ পৰা নুবুজে যে তেওঁ আমাৰ পিতা। লৌকিক পিতাৰ যদি কোনো চিত্ৰ দেখে তেতিয়া সোনকালে কয় এওঁ আমাৰ পিতা হয়। শিৱৰ আগত সেই হৃদয়ৰ মুক্ত মৰম নোলায়। লাগিলে তেওঁক পৰমাত্মাও বুলি বুজেও পায় কিন্তু সেই হৃদয়ৰ পৰা নকয় যে আমাৰ পিতা হয়। কেৱল বন্দনা কৰে ভক্তিমার্গৰ নিয়ম অনুসৰি। তেওঁৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হয়, সেয়া বুদ্ধিত নাহে। এয়া পিতাই বহি বুজায়। নিশ্চয় কৰিবৰ বাবে পইণ্ট বহুত দিয়ে কিন্তু সন্তানবোৰে পাহৰি যায়। সকলো ধৰ্মৰ লোকৰ কাৰণে এই জ্ঞান হয়। লাগিলে মেলটৰী হওঁক বা সাধৰণ জন হওঁক, জ্ঞান সকলোৰে বাবে হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে শিৱবাবা আমাৰ পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু হয়। এয়া আমাৰ বহুত পুৰণি মিলনা পাঁচ হাজাৰ বছৰ পাছত আহিছো। ইয়াক আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ স্নেহপূৰ্ণ মংগল মিলন বুলি কোৱা হয়। পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি সকলো আত্মাৰ লগত দেখা সাক্ষাৎ কৰে। এই সময়তেই সকলোৰে মুক্তিদাতা হয়। সকলোৱেতো শিক্ষা নলয়। শিক্ষা সেইসকলেই লব যি দেৱতা হবলৈ গৈ আছে। মনুষ্য সৃষ্টিৰ ইমান ডাঙৰ বৃক্ষ আছে, পুলি লগোৱা হয়। এতিয়া চৰকাৰেও ভিন ভিন ধৰণৰ পুলি লগাই থাকে। বাবাইও পুলি লগায় তাৰ পিছত যিবোৰ এই কুলৰ হয় সেইবোৰ ওলায় আহে। যিবোৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বা এই ফাউণ্ডেচনৰ (বুনিয়াদ) হয় তেওলোকৰেই পুলি লগায়। তোমালোক প্ৰকৃততে দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ হোৱা তাৰ পাছত আন ধৰ্মৰো পুলি ৰোৱা হব, যিবোৰ কনভাৰ্ট হৈ গৈছিল সেইবোৰ ওলাই আহিব। ভিন ভিন ধৰ্মৰ মুছলমান, পাৰচী আদি আহে নহয় জানো। আমাৰ দৈৱী ধৰ্মৰ বৃক্ষৰেই পুলি ৰোৱা হব। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে সেই এজনেই আমাৰ পিতা, শিক্ষক সৎগুৰু হয়। মনুষ্যইতো এনেদৰেই কব যে পিতাই আমাক জন্ম দিলে, তাৰ পিছত গুৰু বনায়। সকলোৰে গুৰু নাথাকে। প্ৰত্যেকৰে বিশ্বাস ভিন ভিন। কাৰোবাক নহলে কাৰোবাক স্মৰণ নিশ্চয় কৰে। পিতাক স্মৰণ কৰিব, নহলে কোনোবা মিত্ৰ সম্বন্ধীক স্মৰণ কৰিব। এতিয়া তোমালোকে আৰু সকলোকে পাহৰি এক পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেওঁৰেই সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সদগুৰু হয়। সত্য খন্ডৰ স্থাপনা কৰোতা। সম্পূৰ্ণ সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ চক্ৰৰ বুৰঞ্জী, ভূগোল কয়। আমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হও যেতিয়া নিশ্চয় চক্ৰক মনত কৰিব লাগিব। এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ কিদৰে ঘূৰে, প্ৰথমৰ পৰা শেষলৈ চক্ৰক বুজি পোৱা আৰু এই কল্পৰ সংগমযুগতেই বুজি পোৱা। মাজত কোনেও জানিব নোৱাৰে। পিতাই কল্প কল্প পঢ়ায়, প্ৰতি কল্পৰ সংগমযুগত সম্পূৰ্ণ বিশ্বৰ ভূগোল বুৰঞ্জীৰ ৰহস্য আৰু কোনেও বুজাব নোৱাৰে, পিতায়েই বুজায়। পিতাৰ দ্বাৰা তুমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হোৱা। তাত এই জ্ঞান পুনৰ হেৰাই যায়। নাটক শেষ হলে পুনৰ আত্মাৰ ভিতৰত যি পাৰ্ট আছে ৰাজত্ব কৰাৰ, সেয়া আৰম্ভ হব। এই সময়ত তোমালোকৰ পাৰ্ট হৈছে শিকাৰ। পিতাৰ আগমন, সন্তানসকলক শিক্ষা দান, উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰোৱা... এতিয়াৰ পাৰ্ট। পদ প্ৰাপ্তি হোৱাৰ লগে লগে শেষ। তাৰ পিছত এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান প্ৰায় লোপ হৈ যায়। কোনো মনুষ্যৰেই এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান নাথাকে। সন্যাসীয়েতো চক্ৰকেই নামানো। বৃক্ষক দেখি কয় যে এয়েতো কল্পনাহে মাথোনা। তোমালোক সন্তানসকলেও ধাৰণা কৰিব লাগে। যোগ সম্পূৰ্ণ নহলে ধাৰণা নহব। বুদ্ধি পবিত্ৰ নহব। কোৱা হয় ন---বাঘিনীৰ গাখীৰ সোণৰ বাচনতহে ৰাখিব পৰা যায়।

তেনেদৰে এই জ্ঞান অমৃত তোমালোক সন্তানসকলেহে পোৱা বৰ্তন লোহাৰ পৰা সোণৰ বৰ্তনলৈ পৰিণত হলেহে ধাৰণা হব, ইয়াৰ বাবে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বহুত সহজ পৃথিৱীৰ ভূগোল বুৰঞ্জী জানিব লাগিব। সত্যযুগত কোনে ৰাজ্য কৰিছিল কিমান সময় কৰিছিল, ৰাজবংশ থাকে নহয়নো সেয়ে কোৱা হয় দৈৱী ৰাজবংশ ১২৫০ বছৰ ৰাজত্ব কৰিছিল, যুদ্ধৰ দ্বাৰা ৰাজ্য-ভাগ্য পাইছিল নেকি? নহয়। এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ পালন্ধ পায়া এই গোটেই চক্ৰখনৰ কথা তোমালোকে যাকেই নুবুজোৱা কিয় তেওঁ বহুত সুখী হৈ যাৱা লাগিলে তেওঁলোক মিলিটেৰীতেই নাথাকক কিয়া মিলিটেৰীৰ লোকসকল প্ৰায়েই দিল্লীলৈ আহে নহয় জানো। বাবাই তেওঁলোকক প্ৰায়েই কয় তোমালোকে শুনিছানো যেতিয়া গীতা শুনোৱা হয় তাত ভগবানুৰ বাণী আছে--যি যুদ্ধৰ ক্ষেত্ৰত মৃত্যুবৰণ কৰে তেওঁলোকে মোক পাব। স্বৰ্গবাসী হব। কিন্তু এনে নহয় যে কেৱল গীতা পঢ়িলেই বা শুনিলেই স্বৰ্গলৈ যাৱা তোমালোকে যদি স্বৰ্গলৈ যাব বিচাৰা, পিতাৰ পৰা বৰ্ষা লব বিচাৰা, তেন্তে পিতাক স্মৰণ কৰা, শ্ৰীমতত চলা। এই জ্ঞান এতিয়াই পায় কিয়নো এতিয়াহে স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোল খায়া। এই জ্ঞান এতিয়াৰ বাবেই শিৱবাবাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এতিয়া অসীমৰ পিতাই বুজায় যে মোক স্মৰণ কৰা সেই গুৰুৰ সলনি এক শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পৰিশ্ৰম আছে। সেইজন পিতা সকলোৰে এজনেই। তেওঁৰ দ্বাৰাই স্বৰ্গৰ বৰ্ষা পাব পাৰি। শান্তি সুখৰ প্ৰাপ্তি তেওঁৰ পৰাই পোৱা যায়। এইটো সময়েই হৈছে পিতাৰ দ্বাৰা পিতাক লগ পোৱা আৰু বৰ্ষা পোৱাৰ। সত্যযুগত এক ধৰ্ম আছিল সেয়ে অনেক ধৰ্ম বিনাশ আৰু এক ধৰ্ম স্থাপনৰ কাম পৰমপিতা পৰমাত্মাই কৰে, আন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। যিয়ে পিতাৰ দ্বাৰা শিক্ষা লয়, ৰাজযোগ শিকে তেও স্বৰ্গলৈ যাব পাৰে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া কলিযুগৰ অন্তিম সময়। মহাভাৰী যুদ্ধও সম্মুখত আছে, যিয়ে পঢ়িব সেয়েই পদবী পাব পাৰিব। বাকী সকলোৱে হিচাপ কিতাপ শেষ কৰি পুনৰ উভতি যাৱা তোমালোকে এতিয়া কাৰ্যক্ষেত্ৰত নিজৰ পাপৰ হিচাপ-কিতাপ শেষ কৰি পুণ্যৰ পুঞ্জী জমা কৰিব লাগে। যিমানেই জ্ঞান আৰু যোগত থাকিবা তেতিয়া পুৰণি জমাপুঞ্জী ভস্ম হৈ নতুন জমা হৈ থাকিব। যোগবলৰ দ্বাৰা তোমাৰ আয়ুস বৃদ্ধি হব। **তোমালোক** চিৰ সম্পত্তিৱান, স্বাস্থ্যৱান হৈ পৰিব। জ্ঞান আৰু যোগৰ দ্বাৰা দুয়োটাৰে প্ৰাপ্তি হয়। এয়া তোমাৰ বাবে চিকিৎসালয় আৰু মহাবিদ্যালয়ো হয়। বাস্তৱত সচাঁ বিশ্ববিদ্যালয় এয়াহে। চৰকাৰৰ যি বিশ্ববিদ্যালয় আছে তাক বিশ্ববিদ্যালয় বুলি কোৱা নহব। ইউনিভাৰ্চ(universe) বুলি সম্পূৰ্ণ বিশ্বক কোৱা হয়। তাত বিশ্বৰ জ্ঞান নাথাকে। সেয়া হৈছে হদৰ(সীমাৰ)। কিমান সীমাৰ **পয়োভৰ** ঘটিলে ইউনিভাৰ্চিটিক হিন্দীত কোৱা হয় বিশ্ববিদ্যালয়। ইয়াত বিশ্বৰ সকলোৱে আহি পঢ়িব পাৰে।

সেই ইউনিভাৰ্চিটিত এনে হব নোৱাৰে। ইয়াত যিকোনো লোকে আহি পঢ়িব পাৰে। বিশ্বৰ ৰচয়িতাই এই বিশ্ব বিদ্যালয় স্থাপন কৰে। আমি লিখো এনেকৈ। এতিয়া বিশ্ব বিদ্যালয় আৰু ইউনিভাৰ্চিটিৰ পাৰ্থক্য কি। সেয়া হিন্দী, সেয়া ইংৰাজী আখৰ। এইয়া বিশ্বৰ ৰচয়িতাই বিশ্ব বিদ্যালয় ৰচিছে। য'ত পিতাই মনুষ্যক দেৱতা, ৰজাৰো ৰজা বনাই। উদ্ধাৰ কৰে। শ্ৰীমত পাইছে পিছে আসুৰী মতত চলাই কেতিয়াও শ্ৰীমতত নচলে। ইয়াত এই শ্ৰীমতৰ দ্বাৰাই কিমান শ্ৰেষ্ঠ হয়। নিজৰ তন-মন-ধন দি ভাৰতক স্বৰ্গ বনাই আছে আৰু এইবোৰ গুপ্ত। পিতাও গুপ্ত আহে। শ্ৰীকৃষ্ণ গুপ্ত হব নোৱাৰে। পিছে পিতাক নজনাৰ কাৰণে কৃষ্ণৰ নাম গীতাত দি দিছে আৰু কৃষ্ণৰ নৃত্য দেখুৱাইছে। তেওঁলোক ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী একেলগে নৃত্য কৰে। তাতলৈ প্ৰজা যাব পাৰে জানো। পিতাই বুজাইতো বহুত। কয় জ্ঞান ধন লৈ আনকো পুনৰ দি যোৱা। বহুত

উচ্চ শিক্ষা আৰু পঢ়াও তেনেই সাধাৰণ। চকিত বহীটো আসন লগাব নোৱাৰা। ইয়াত এখন ভৰিৰ ওপৰত ভৰি দি বহা, এই ৰজাৰ দৰে বহা আসনটোৱেই ঠিক আছে। এনে তোমালোকে যেনেকৈ বহা। সত্যযুগত মুখত সোনৰ চামুচ হয়। সন্তানে সাক্ষাৎকাৰো কৰিছে। কিদৰে বিমানত সোন ভৰাই লৈ আহে। মহল আদি সোনকালে তৈয়াৰ হৈ যায়। এতিয়াও বাবাই চাই থাকোতেই থাকোতেই বিজুলী মটৰ আদি কি কি হৈ গ'ল। আগতে খোৱা বস্তু কিমান সস্তা আছিলে, তেন্তে সত্যযুগত কিমান সস্তা হ'ব। ইয়াত সোণৰ মোহৰ দাম ১০০ টকা তাত এক পইচা হ'ব। গতিকে কিমান পাৰ্থক্য। তোমালোকে এক জন্মৰ পঢ়াৰ দ্বাৰাই ২১ জন্মৰ ৰাজাই পোৱা আৰু কি লাগে। বাবাই যুক্তি কৈ থাকে। যদি সন্তানে জ্ঞান নলয় তেন্তে তেওঁ বিবাহ কৰাব লাগিব। সন্তানে জ্ঞান নললে কোৱা যোৱা কৰ্ম কৰা আৰু বিবাহ কৰি লোৱা। বাবাই ৰায় প্ৰত্যেক কথাকে দিয়ে। বিবাহ আদিলৈ গলে কেৱল ফল লৈ শিৱবাবাৰ স্মৰণত খালে পৱিত্ৰ হৈ যাবা। আচ্ছা

অতি স্নেহৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা ও বাপ দাদাৰ স্নেহ পূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত! আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ!

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

- ১) পিতাৰ পৰা যি জ্ঞান ধন লৈছা তাক দান কৰিব লাগে। গুপ্ত ৰীতিৰে পঢ়া পঢ়ি ২১জন্মৰ ৰাজাই লোৱা।
- ২) অন্য সকলো স্মৰণ পাহৰি এজন সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক আৰু সৎগুৰুৰ ৰূপত স্মৰণ কৰিব লাগে।

বৰদান:- বিন্দু ৰূপ পিতাৰ স্মৰণেৰে প্ৰত্যেক ছেকেণ্ডত অৰ্জন জমা কৰা জনেই পদমাপদমপতি হোৱা:-

তোমালোক সন্তানে এক এক ছেকেণ্ডত পদমতকৈও অধিক জমা কৰিব পৰা। যিদৰে একৰ আগত বিন্দু লগালে ১০ হয়, আৰু এটা বিন্দু লগালে ১০০ হৈ যায় এনেকৈ এক ছেকেণ্ড বিন্দু ৰূপত পিতাক স্মৰণ কৰা, ছেকেণ্ড পাৰ হৈ যায় মানে বিন্দু লাগি যায়, ইমান ডাঙৰ অৰ্জন জমা কৰা জন তোমালোক সন্তানে এতিয়া পদমাপদমপতি হৈ যোৱা যি অনেক জন্ম লৈকে খাই থাকিব পাৰিবা। এনে অৰ্জন কৰা সন্তানৰ ওপৰত পিতাইও গৌৰৱ অনুভৱ কৰে।

শ্লোগান:- ভাগি যোৱা কাৰ্য, ভাগি যোৱা সংস্কাৰ, ভাগি পৰা যোৱা মনৰ অৱস্থাক শুভ ভাৱনাৰে ঠিক কৰি দিয়া- এইয়াই হ'ল শ্ৰেষ্ঠ সেৱা।

ওম শান্তি